

Стефка. Искани се да те изпъдя.

Щърковъ. (Мислейки, че пакъ го изпитва. Нерешително) Но защо бе, Стефке? Една невинна цѣлувка..

Стефка. Ама че невинна! гледа ме като изгладнелъ вълкъ и говори за невинность.

Щърковъ. Моля ти се позволи ми.

Стефка. (Възмутена) Я не говори глупости, ами си излезъ! Че ако кажа на жена ти — ще те взематъ дяволитѣ (Отваря му вратата) Моля ти се по-скоро!

Щърковъ. (Съ оборена глава, засраменъ) Било какво било... Само на жена ми, па и на Михаила.. Моля ти се... Азъ съмъ пропадналъ. Това ще бжде голѣмъ урокъ. Моля ти се. (Излиза)

Стефка. (Гнѣвно) Чуденъ свѣтъ! Не можешъ да разберешъ какво става съ тия мъже. Какво падение... Трѣбваше да извикамъ жена му, та да слуша отъ другата стая... Не се е минало. Сжщото прави моятъ хубостникъ. Ахъ, какъ ще го оскандаля тая вечеръ! Ще го хвана, та да става каквото ще.

(Звъни се на телефона)

Стефка. (Поела слушалката) Да, азъ съмъ Михаилъ. Така! Че защо. Нали преди малко каза, че мъжъ ти заминава за Шуменъ. Така? Получилъ телеграма, че се отлага командировката. Тогава другъ пжтъ (Остава слушалката) Ахъ, страшно е! Содомъ и Гоморъ! . . . Не, нѣщо по-страшно! Азъ ще ги науча. . .